

Ημερολόγιο ασημάντων 517 (μέρος Β): Κυκλώματα και Εκθέσεις / Ψητοπωλείον η Βόλβη / τζαζ στο Μέγαρο

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Γυρίζουμε σαν τα αδέσποτα, σπασμένοι χριστουγεννιάτικα, και στην οδό Σαρρή ένας μονοπόδαρος βαλκάνιος με πρόσωπο μαφιόζου παίζει απίστευτο ακορντεόν. Πάλι καλά, ο δρόμος θα μας σώσει. Θέλω να κλαψω, θέλω να καπνίσω!

Μανιφέστο φεμινιστικής αντίστασης ενάντια στο πόλεμο. Στο πλευρό του λαού της Ουκρανίας και στο πλευρό των κινητοποιημένων ρωσίδων και ρώσων πολιτών που απαιτούν να σταματήσει η εισβολή και το αίμα που χύνεται για τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Δεν είμαστε με καμιά πλευρά του πολέμου. Η βίαιη κλιμάκωση δεν φέρνει τίποτα ελπιδοφόρο στην ανθρωπότητα. Οι «ανοιχτές κοινωνίες» αρχίζουν να κλείνουν ασφυκτικά, η παγκοσμιοποιημένη οικονομία θυμίζει πια: έννοια μίας άλλης εποχής, καθώς τα θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα αναπτύσσουν την καλή παλιά στρατηγική του χιτλερικού Κράτους.

24.12.22 Παραμονή Χριστουγέννων βόλτα στο Μοναστηράκι για λαογραφική μελέτη των εθίμων της πάσχουσας καταναλωτικής θρησκείας και μία ...αυτόκοινωνιολογία με καλό καιρό. Τα ωραιότερα σουβλάκια όχι πια στον Κώστα τον Αεκτζή στην αγία Ειρήνη που έχει μια ουρά φανατικών γηγενών και αλλοδαπών σουβλακοφάγων από δω μέχρι την Αυστραλία, αλλά στο λιλιπούτειο Ψητοπωλείο Βόλβη, στην είσοδο της κρεαταγοράς από την οδό Ευρυπίδου, η λίμνη είναι μπροστά σου. Νοστιμότητα πάνω στον πάγκο του χασάπη τα κοψίδια. Κλόουν και μουσικές, Μπρεκοβιτς και μπλουζ-ρεμπέτικα. Ένας κορεσμός. Ξεχειλώνουν όλα πια μ' αυτή τη ρητορική της αυθεντικότητας, μια απολαυστική μα και κουραστική γραφικότητα ως εξάρτημα της καθαρότητας, της ακεραιότητας και της «ανωτερότητας» του κόμματος και των κομματικών. Που όλοι τους είναι άγιοι, αλλά μόλις κανείς τους λοξοδρομήσει πέφτουν από τα σύννεφα και ...για όλα φταίει η Εύα: ξανθιά αμαρτωλή και ακόρταγη.

25.12.22 Περιμένοντας ένα τηλεφώνημα που δεν γίνεται ποτέ όλο το χρόνο, αλλά γίνεται τελικά την ημέρα των Χριστουγέννων από την Ευρυδίκη. Μπράβο της! Επιτέλους θα είμαι χαρούμενος για ένα χρόνο αφού με διαβεβαιώνει ότι θα βρεθούμε φορσούρ το 2024 κι έτσι σταμάτησε ο άθλιος βήχας μου. Σκέφτομαι με συγκίνηση την πάλα ποτέ ισότητα των σωμάτων μας και την αναδιανομή της ερωτικής εξουσίας μέχρι την κατάργηση αυτής. Δυστυχώς μέχρι και την καταστροφή της σχέσης μας.

Στο αμφιθέατρο του Εμπρός για την πολυεθνική άμα τε και επαναστατική ορχήστρα Φανφάρα. Ήταν να αρχίσει στις δέκα το βράδυ, πήγε έντεκα κι ακόμη ψάχνουν τα σαξόφωνα στην αποθήκη! Στο μεταξύ λεφούσι ο κόσμος δίπλα μου. Μία καπνίζει πούρο και η σύντροφός της ηλεκτρονικό τσιγάρο. Βάζω μάσκα, ο μόνος, και πηγαίνουμε στο τελευταία έδρανα, αλλά το αμφιθέατρο γεμίζει ασφυκτικά, βάζω και δεύτερη μάσκα αφού όλοι καπνίζουν πια. Έτσι είναι οι «επαναστάτες», θα πνίξουν όλους όσοι

δεν καπνίζουν σαν κι αυτούς. Τρέχουν τα μάτια μας, τσούζει ο λαιμός. Τα θέλω και τα παθαίνω. Αποφασίζω να εγκαταλείψω την αίθουσα, δύσκολο με τόσους ορθίους.

-Μαντάμ θα με κάψετε με το τσιγάρο σας, δεν βλέπετε ότι δεν υπάρχει εξαερισμός. Έλεος

-Δεν είναι ανάγκη να φωνάζετε, πείτε το ευγενικά.

-Πόσο ευγενικά; Αφού δεν έχετε ακούσει ποτέ τη λέξη εν-συναίσθηση που πιπιλίζει συνέχεια ο σύντροφος Αλέξης

Γυρίζουμε σαν τα αδέσποτα, σπασμένοι χριστουγεννιάτικα, και στην οδό Σαρρή ένας μονοπόδαρος βαλκάνιος με πρόσωπο μαφιόζου παίζει απίστευτο ακορντεόν. Πάλι καλά, ο δρόμος θα μας σώσει. Θέλω να κλαψω, θέλω να καπνίσω!

• Δεν φτάνει που η κυρία ξεφτιλίζει τη χώρα με αραβικές αρπαχτές έχουμε και την υπεράσπισή της που θέλει να βγάλει λόγο απαλλακτικό στη γλώσσα του Μολιέρου, ενώ είναι άσχετοι. Ο παραγκιόζης δικηγόρος της μιλάει γαλλικά με βλαχοσουρεαλιστική σύνταξη και προφορά. «Ζαμέ Κορωπί», είπε και ελάλησε, σακατεύοντας το ρήμα corrompre (διαφθείρω). Σκέφτομαι έναν πίνακα με τον Μαρτίνο δολοφονημένο στην μπανιέρα πάνω από την μπανιέρα της Αναστασίας: N' ayant me corrompre ils m'ont assassiné. Μη μπορώντας να με διαφθείρουν με δολοφόνισαν. Παντσέρι δίνει Κοτσολίνο και Ταραμπέλα. Από Αβρααμ Μπέλα; Τίποτα! Πάλι γλιστράει η βδέλλα.

27-28.12.22 Ημέρες νεκρές. Ημέρες εορτασμών. Έβλεπα νέτφλιξ. Ατροφία της φαντασίας. Φοβάμαι ότι έπαθα ουρολοίμωξη χωρίς να έχω σεξουαλική επαφή.

29.12.22 Συνάντηση με Βασίλη Τσαπαλιάρη. Έγινε παππούς. Θα είναι σίγουρα ο πιο καλός του κόσμου. Τηλεφώνημα από τη ζωγράφο Ωμέγα, να και άλλο τηλεφώνημα που δεν περιμέναμε και είχα

μια δυσθυμία αλλά δεν ευθύμιστα γιατί η πρόσκληση για τζαζ στο μέγαρο Μουσικής δεν με πολυενθουσιάζει. Ούτε η δεσπονίς Ωμέγα είναι του γούστου μου γιατί έχει μια λανθασμένη εντύπωση για μένα,. Είναι σίγουρο ότι μου φτιάχνει ένα πορτρέτο που εγώ δεν θα το αναγνώριζα. «Είμαι εγώ αυτός;». Ένας τζέντελμαν ή ένας ηθοποιός; Και γενικώς υπάρχουν κακά μαντάτα για τον εαυτό: Κανένας Εαυτός δεν υπάρχει, ανασκευάζεται προϊόντος του χρόνου κατά το δοκούν με αφηγηματικά στοιχεία της στιγμής, αλλά υπάρχει μία σταθερά, ένας πυρήνας, ένα κουκούτσι : Είμαι σταθερά ερωτευμένος με την Αρετή και τη Ευρυδίκη και πολλές άλλες που δεν ενδιαφέρονται ή δεν τον ξέρουν, οπότε τι δουλειά έχω εγώ σ' αυτό το ατέλειωτο φουαγιέ των Μουσών του Μεγάρου Μουσικής που μοιάζει με αεροδρόμιο και πηγαινοέρχονται πιτσιρικάδες από το διπλανό παγοδρόμιο μαζί με τις μαμάδες τους που είναι όλες λευκές και λεπτές αθηναίες της κάποιας κοινωνίας, λίγο βιαστικές, λίγο νευρωτικές και βαμμένες, καμιά σχέση με τις ξένες παχουλές καθαρίστριες, καμιά σχέση με τις μετανάστριες και την κυρία Μπέμπα, της περιοχής μου που κάνουν το σκατό τους παξιμάδι και δεν ακούνε τζαζ. Τι θέλω και κλείνω ραντεβού από τηλεφωνήματα όπου άλλα περιμέναμε κι άλλα έρχονται.

Άρχισε η εκδήλωση. Πρόκειται για γκρουπ σπουδαστών του τζαζ τμήματος του Ωδείου Αθηνών. Παίζει πιάνο η νεαρά Φοίβη Πεχλιβανίδη. Τραγουδούν η Φωτεινή Βαρελάκη, η Μαριαλένα Βαρελά και η Φωτεινή Βαρελάκη. Όλες τους εξαιρετικές. Τραγουδούν summer time. Μα είναι χειμώνας κι έπρεπε να είμαι στην Αυστραλία που είναι καλοκαιράκι. Θα είμαι soon όταν γυρίσει ο χρόνος. Την Καίλη-μέρα μου και Καλή μας χρονιά.